Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (devátého senátu)

20. září 2018 *

„Kasační opravný prostředek – Hospodářská soutěž – Odmítnutí stížnosti Evropskou komisí – Nedostatečný význam pro Evropskou unii“

Ve věci C-373/17 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 20. června 2017,

Agria Polska sp. z o.o., se sídlem v Sosnowieci (Polsko),

Agria Chemicals Poland sp. z o.o., se sídlem v Sosnowieci,

Star Agro Analyse und Handels GmbH, se sídlem v Allerheiligen bei Wildon (Rakousko),

Agria Beteiligungsgesellschaft mbH, se sídlem v Allerheiligen bei Wildon,

zastoupené P. Graczykem, adwokat, a W. Rocławskim, radca prawny,

navrhovatelky,

další účastnice řízení:

Evropská komise, zastoupená J. Szczodrowskim a A. Dawesem, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (devátý senát),

ve složení C. Vajda, předseda senátu, K. Jürimäe (zpravodajka) a C. Lycourgos, soudci,

generální advokát: N. Wahl,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

* Jednací jazyk: polština.

Rozsudek

1 Kasačním opravným prostředkem se společnosti Agria Polska sp. z o.o., Agria Chemicals Poland sp. z o.o., Star Agro Analyse und Handels GmbH (dále jen „Star Agro“) a společnost Agria Beteiligungsgesellschaft mbH domáhají zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 16. května 2017, Agria Polska a další v. Komise (T-480/15, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2017:339), kterým byla zamítnuta jejich žaloba směřující ke zrušení rozhodnutí Komise C(2015) 4284 final ze dne 19. června 2015 [věc AT.39864 – BASF (původně AGRIA a další v. BASF a další)], jímž byla zamítnuta stížnost týkající se porušení článků 101 SFEU nebo 102 SFEU, jehož se údajně dopustilo v podstatě třináct podniků, které vyrábějí a prodávají přípravky na ochranu rostlin, s pomocí nebo prostřednictvím čtyř profesních organizací a jedné advokátní kanceláře (dále jen „sporné rozhodnutí“).

Právní rámec

2 Článek 7 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1) uvádí:

„1. Pokud Komise na základě stížnosti nebo z vlastního podnětu zjistí jednání v rozporu s články [101] nebo [102 SFEU], může svým rozhodnutím nařídit, aby dotyčné podniky a sdružení podniků takové protiprávní jednání ukončily. Za tím účelem jim může ukládat nápravná opatření z hlediska tržního chování nebo nápravná opatření strukturální, která jsou přiměřená protiprávnímu jednání a nezbytná k tomu, aby bylo toto jednání účinně ukončeno. Strukturální nápravná opatření mohou být uložena pouze tehdy, pokud buď neexistuje stejně účinné nápravné opatření z hlediska tržního chování, nebo pokud by každé takové stejně účinné nápravné opatření z hlediska tržního chování bylo pro dotyčný podnik větší zátěží než strukturální nápravné opatření. Pokud má na tom Komise oprávněný zájem, může rovněž konstatovat, že došlo k protiprávnímu jednání v minulosti.

2. K podání stížnosti ve smyslu odstavce 1 jsou oprávněny fyzické nebo právnické osoby, které mohou prokázat oprávněný zájem, a členské státy.“

3 Článek 7 nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2004, L 123, s. 18; Zvl. vyd. 08/03, s. 101), nadepsaný „Zamítnutí stížností“, stanoví v odst. 1 a 2:

„1. Jestliže je Komise toho názoru, že informace, které má k dispozici, nejsou dostatečným důvodem k prošetření stížnosti, sdělí stěžovateli důvody, které ji k tomu vedou, a stanoví mu lhůtu k vyjádření písemného stanoviska. Komise není povinna vzít v úvahu písemné připomínky, které obdrží po uplynutí této lhůty.

2. Oznámí-li stěžovatel své stanovisko ve lhůtě stanovené Komisí a písemná podání učiněná stěžovatelem nevedou k odlišnému hodnocení stížnosti, Komise stížnost zamítne rozhodnutím.“

Skutečnosti předcházející sporu a sporné rozhodnutí

4 Skutečnosti předcházející sporu a hlavní prvky sporného rozhodnutí, jak vyplývají z bodů 1 až 19 napadeného rozsudku, lze pro potřeby projednávané věci shrnout v následujících bodech.

5 Dne 1. července 2010 společnost Agria Polska podala u Urzędu Ochronyho Konkurencji i Konsumentów (Úřad pro ochranu hospodářské soutěže a spotřebitelů, Polsko) (dále jen „UOKiK“) stížnost (dále jen „vnitrostátní stížnost“) týkající se porušení Ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (zákon o ochraně hospodářské soutěže a spotřebitelů) ze dne 16. února 2007 (Dz. U.

č. 50, částka 331) ze strany třinácti podniků, které vyrábějí nebo prodávají přípravky na ochranu rostlin, za pomoci nebo prostřednictvím čtyř profesních organizací usazených v Belgii, Německu a v Polsku, jakož i jedné advokátní kanceláře.

6 Dopisem ze dne 10. srpna 2010 informoval předseda UOKiK společnost Agria Polska, že jelikož se jednání, jichž se týká vnitrostátní stížnost, týkají let 2005 a 2006, nemohou tato jednání již být předmětem šetření ze strany tohoto úřadu. Podle článku 93 zákona o ochraně hospodářské soutěže a spotřebitelů totiž řízení v oblasti jednání omezujících hospodářskou soutěž již nemůže být zahájeno po uplynutí lhůty jednoho roku od konce roku, v jehož průběhu bylo dotčené protiprávní jednání ukončeno.

7 Dne 30. srpna 2010 společnost Agria Polska podala znovu k UOKiK žádost o zahájení šetření, v níž uvedla, že vnitrostátní stížnost se rovněž týká porušení práva hospodářské soutěže Evropské unie.

8 Dopisem ze dne 22. listopadu 2010 setrval předseda UOKiK na svém postoji a uvedl, že jednoletá promlčecí lhůta stanovená polským právem je použitelná, i když se požadované šetření týká porušení ustanovení unijního práva hospodářské soutěže.

9 Dne 30. listopadu 2010 společnosti Agria Polska, Agria Chemicals Poland, Star Agro, Agria Beteiligungsgesellschaft a Agro Nova Polska sp. z o.o. podaly stížnost Evropské komisi podle článku 7 nařízení č. 1/2003 (dále jen „stížnost“). Tato stížnost se týkala stejných subjektů jako vnitrostátní stížnost. Agro Trade Handelsgesellschaft mbH a Cera Chem Sàrl, společnosti založené podle německého a lucemburského práva, se připojily ke stížnosti (společně se společnostmi Agria Polska, Agria Chemicals Poland, Star Agro, Agria Beteiligungsgesellschaft a Agro Nova Polska dále jen „stěžovatelky“).

10 Stížnost se týkala porušení článku 101 SFEU. Zmínila rovněž porušení článku 102 SFEU ze strany společnosti RWA Raiffeisen Ware Austria AG, která je jedním ze subjektů uvedených ve vnitrostátní stížnosti.

11 Stěžovatelky vytýkaly subjektům uvedeným ve stížnosti, že se dopustily jednání, která měla převážně podobu dohody anebo jednání ve vzájemné shodě. Tato jednání měla spočívat ve zneužívajících oznámeních učiněných koordinovaně před rakouskými a polskými správními a trestními orgány zpochybňujících legalitu obchodních činností stěžovatelek, pokud jde o požadavky stanovené v právních úpravách použitelných na přípravky na ochranu rostlin a o podmínky provádění paralelního obchodu s takovými výrobky, včetně daňového hlediska.

12 Na základě nesprávných, zkreslených, či dokonce lživých tvrzení, která tyto subjekty učinily za účelem odstranění stěžovatelek z trhu, bylo u stěžovatelek neoprávněně provedeno velké množství správních kontrol ze strany uvedených orgánů.

13 Tato kontrolní řízení vedla k tomu, že stěžovatelkám byly uloženy pokuty a bylo jim zakázáno uvádět na trh přípravky na ochranu rostlin, což mělo za následek znatelnou a těžko nahraditelnou ztrátu podílů na trhu.

14 Správní a trestní sankce uložené stěžovatelkám byly v některých případech zrušeny či sníženy příslušnými vnitrostátními soudy, což dokazuje zneužívající a lživou povahu tvrzení subjektů uvedených ve stížnosti, a stěžovatelky to považují za „šikanózní postupy“ ve smyslu judikatury vyplývající z rozsudku ze dne 17. července 1998, ITT Promedia v. Komise (T-111/96, EU:T:1998:183).

15 Dne 27. března 2012 poskytla Komise nedůvěrné a konsolidované znění stížnosti subjektům uvedeným v této stížnosti, které podaly připomínky v období od dubna do června 2012.

16 Ve svých připomínkách tyto subjekty zpochybnily vylíčení skutečností uvedených ve stížnosti a v podstatě uvedly, že jednotlivé úkony podniknuté některými z nich u správních orgánů nebo vnitrostátních soudů byly legitimní, zejména z důvodu zásahů do jejich práv duševního nebo průmyslového vlastnictví a za účelem zabránění poškození jejich dobré pověsti. Rovněž vysvětlily, že jejich úkony nebyly koordinované a skutečnost, že tyto úkony byly učiněny v krátkém časovém rozmezí, je vysvětlena především tím, že v rámci stejného schématu musely čelit nezákonným činnostem paralelních dovozců. Jak kontakty učiněné v tomto kontextu mezi některými podniky vyrábějícími nebo prodávajícími přípravky na ochranu rostlin nebo mezi posledně uvedenými a profesními sdruženími nebo také s vnitrostátními správami, tak jejich účast na kontrolách jsou plně odůvodněny. Tyto legitimní kontakty tedy nemohou dokázat existenci kartelové dohody ve smyslu článku 101 SFEU.

17 Dopisem ze dne 8. prosince 2014 informovala Komise stěžovatelky o svém záměru zamítnout stížnost zejména z důvodu, že k tomu, aby pokračovala ve svém postupu, neexistuje na základě článků 101 a 102 SFEU pro Unii dostatečný zájem.

18 Na podporu své předběžné analýzy Komise zaprvé vysvětlila, že pravděpodobnost prokázání porušení článků 101 anebo 102 SFEU je omezena z důvodu nedostatečnosti důkazů poskytnutých na podporu stížnosti a rovněž obtížnosti prokázat v projednávané věci existenci dominantního postavení společnosti RWA Raiffeisen Ware Austria nebo společného dominantního postavení, a tím i zneužití takového postavení. V tomto ohledu podle Komise nemůže být judikatura vyplývající z rozsudků ze dne 17. července 1998, ITT Promedia v. Komise (T-111/96, EU:T:1998:183), a ze dne 1. července 2010, AstraZeneca v. Komise (T-321/05, EU:T:2010:266) použita na situace, ve kterých podniky informovaly vnitrostátní orgány o údajně protiprávních jednáních nebo úkonech jiných podniků nebo vyvíjely tlaky na to, aby uvedené podniky byly správně nebo trestně stíhány. Zadruhé Komise uvedla, že zdroje nezbytné za účelem požadovaného šetření by pravděpodobně byly nepřiměřené vzhledem k omezené možnosti prokázat existenci protiprávního jednání. Zatřetí Komise konstatovala, že v této fázi mohou být vnitrostátní orgány a soudy vhodnější k projednání problémů vznesených ve stížnosti.

19 V připomínkách předložených dne 8. ledna 2015 zástupce společností Agro Trade Handelsgesellschaft a Cera Chem v podstatě informoval Komisi, že tyto společnosti vzaly své stížnosti zpět. Vysvětlil rovněž, že společnosti Agria Polska, Agria Chemicals Poland, Star Agro a Agria Beteiligungsgesellschaft zpochybňují oznámené odložení stížnosti bez jejího dalšího projednání, přičemž mimo jiné uvádějí, že takový přístup značně snižuje jejich možnost získat před vnitrostátními soudy náhradu za porušení článků 101 a 102 SFEU.

20 Sporným rozhodnutím Komise stížnost zamítla a v podstatě zopakovala skutečnosti z předběžné analýzy uvedené v dopise ze dne 8. prosince 2014, přičemž zdůraznila skutečnost, že disponuje omezenými zdroji a že v projednávané věci by bylo důkladné šetření, které by musela provést, týkající se případně činností, které během období sedmi let vykonávalo osmnáct subjektů sídlících ve čtyřech členských státech, příliš komplikované a časově náročné, zatímco možnost prokázat protiprávní jednání se v projednávané věci zdá omezená, což hovoří v neprospěch zahájení šetření.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

21 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 19. srpna 2015 společnosti Agria Polska, Agria Chemicals Poland, Star Agro a Agria Beteiligungsgesellschaft podaly žalobu směřující ke zrušení sporného rozhodnutí.

22 Na podporu svých žalob navrhovatelky uvedly dva žalobní důvody, z nichž první vychází z porušení práva na účinnou soudní ochranu, jak je zakotveno v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), a druhý z porušení článků 101 a 102 SFEU.

23 Napadeným rozsudkem Tribunál každý z těchto žalobních důvodů, a tudíž i žalobu v plném rozsahu zamítl.

Řízení před Soudním dvorem a důvody kasačního opravného prostředku

24 Podáním došlým kanceláři Soudního dvora dne 20. června 2017 společnosti Agria Polska, Agria Chemicals Poland, Star Agro a Agria Beteiligungsgesellschaft podaly projednávaný kasační opravný prostředek.

25 Podáním došlým kanceláři Soudního dvora dne 12. prosince 2017 společnost Star Agro oznámila Soudnímu dvoru, že bere kasační opravný prostředek zpět.

26 Podáním došlým kanceláři Soudního dvora dne 21. prosince 2017 Komise informovala Soudní dvůr o tom, že nemá žádné připomínky k tomuto zpětvzetí.

27 Svým kasačním opravným prostředkem společnosti Agria Polska, Agria Chemicals Poland a Agria Beteiligungsgesellschaft mbH (dále jen „navrhovatelky“) navrhují, aby Soudní dvůr:

– napadený rozsudek zrušil;

– vydal konečné rozhodnutí ve věci a sporné rozhodnutí zrušil a

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

28 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zamítl kasační opravný prostředek a

– uložil navrhovatelkám náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

K přípustnosti

29 Komise v podstatě namítá nepřípustnost všech důvodů kasačního opravného prostředku vznesených navrhovatelkami. Zdůrazňuje, že měla značné obtíže porozumět tvrzení navrhovatelek, nicméně na posouzení Soudního dvora ponechává otázku přípustnosti kasačního opravného prostředku jako celku.

30 Na to navrhovatelky reagují tvrzením, že celý jejich kasační opravný prostředek, jakož i jeho jednotlivé důvody jsou přípustné.

31 Podle čl. 256 odst. 1 druhého pododstavce SFEU a čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie je kasační opravný prostředek omezen na právní otázky a musí se zakládat na důvodech vycházejících z nepříslušnosti Tribunálu, z nedostatků řízení před Tribunálem, které poškozují zájmy účastníka řízení podávajícího kasační opravný prostředek, či z porušení právních předpisů Unie Tribunálem.

32 Jedině Tribunál je tudíž příslušný zjistit skutkový stav, kromě případu, kdy by věcná nesprávnost jeho zjištění vyplývala z písemností ve spise, které mu byly předloženy, a posoudit předložené důkazy. Posouzení skutkového stavu tedy s výhradou případu jeho zkreslení nepředstavuje právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora (usnesení ze dne 25. března 2009, Scippacercola a Terezakis v. Komise, C-159/08 P, nezveřejněné, EU:C:2009:188, bod 33, jakož i citovaná judikatura).

33 Kromě toho podle čl. 169 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora platí, že dovolávané právní důvody a argumenty musí přesně označit napadané body odůvodnění rozhodnutí Tribunálu. Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení je navrhováno, jakož i právní argumenty, kterými je tento návrh konkrétně podpořen (rozsudky ze dne 23. dubna 2009, AEPI v. Komise, C-425/07 P, EU:C:2009:253, bod 25; ze dne 19. září 2013, EFIM v. Komise, C-56/12 P, nezveřejněný, EU:C:2013:575, bod 21, jakož i ze dne 6. června 2018, Apcoa Parking Holdings v. EUIPO, C-32/17 P, nezveřejněný, EU:C:2018:396, bod 38).

34 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že text kasačního opravného prostředku opravdu postrádá žádoucí jasnost a obsahuje tvrzení, která jsou formulována obecně a chybí jim konkrétní zdůvodnění, jakož i zpochybnění skutkových posouzení.

35 Nicméně bez ohledu na tyto nedostatky kasační opravný prostředek v souvislosti s několika argumenty označuje kritizované části napadeného rozsudku a na podporu tohoto tvrzení uvádí právní argumentaci.

36 Vzhledem k tomu, že Komise tvrdí, že navrhovatelky pouze opakují argumenty uvedené před Tribunálem, je s výhradou připomínek uvedených v předchozím bodě, třeba uvést, že navrhovatelky v zásadě zpochybnily výklad nebo použití unijního práva, které provedl Tribunál. Za těchto podmínek mohou být právní otázky posuzované v řízení v prvním stupni znovu projednány v rámci řízení o kasačním opravném prostředku. Jestliže by totiž navrhovatel nemohl tímto způsobem založit kasační opravný prostředek na důvodech a argumentech již použitých před Tribunálem, řízení o kasačním opravném prostředku by bylo zčásti zbaveno smyslu (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 25. března 2009, Scippacercola a Terezakis v. Komise, C-159/08 P, nezveřejněné, EU:C:2009:188, bod 36 a citovaná judikatura, jakož i rozsudek ze dne 23. dubna 2009, AEPI v. Komise, C-425/07 P, EU:C:2009:253, bod 24).

37 V důsledku toho nelze mít za to, že kasační opravný prostředek je jako celek nepřípustný. Přípustnosti důvodů a argumentů navrhovatelek tedy bude posouzena v rámci posouzení každého z nich.

K věci samé

38 Na podporu kasačního opravného prostředku navrhovatelky uplatňují tři důvody. První důvod kasačního opravného prostředku vychází z toho, že se Tribunál dopustil porušení článků 101 anebo 102 SFEU ve spojení s čl. 7 odst. 1 a 2 nařízení č. 1/2003 a čl. 7 odst. 2 nařízení č. 773/2004. Druhý důvod vychází z toho, že Tribunál porušil užitečný účinek článku 101 anebo 102 SFEU ve spojení s čl. 17 odst. 1 SEU a s článkem 105 SFEU. Třetí důvod vychází z toho, že Tribunál porušil zásadu účinné právní ochrany, právo na účinný opravný prostředek před soudem a zásadu řádné správy.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

39 Prvním důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelky zpochybňují závěr Tribunálu, podle kterého se Komise nedopustila zjevně nesprávného posouzení okolností, které mělo vliv na rozhodnutí o zahájení šetření.

40 Zaprvé zpochybňují body 46 a 47 napadeného rozsudku.

41 Podle nich se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že v bodě 46 uvedeného rozsudku vyšel z vysvětlení některých podniků uvedených ve stížnosti podaných za účelem zdůvodnění souběžnosti jejich postupu ve vztahu k navrhovatelkám. Je totiž zjevné, že tyto podniky ve snaze chránit svůj zájem na zamítnutí stížnosti podaly vysvětlení, která by mohla zpochybnit údajné porušení článků 101 a 102 SFEU. Tribunál měl přezkoumat tato vysvětlení na základě důkazů předložených navrhovatelkami.

42 Úvahy uvedené v bodě 47 napadeného rozsudku týkající se potenciálního protisoutěžního cíle opatření přijatých podniky uvedenými ve stížnosti neodpovídají skutečnostem předloženým navrhovatelkami. Rovněž nelze tvrdit, jak je uvedeno v bodě 44 tohoto rozsudku, že tato opatření spadají do práva těchto podniků rozumně se přizpůsobit stávajícímu nebo očekávanému jednání svých konkurentů. V tomto ohledu Tribunál opomněl řádně zohlednit okolnost, že podstatná část výtek vznesených těmito podniky je neodůvodněná a že rozhodnutí přijatá na základě kontrol provedených na jejich žádost byla zrušena. Kromě toho navrhovatelky v žalobě v prvním stupni uvedly jasně protisoutěžní cíl jednání, která jsou předmětem stížnosti.

43 Zadruhé navrhovatelky napadají to, jak Tribunál v bodech 67 až 73 napadeného rozsudku vyložil a použil judikaturu vyplývající z rozsudků ze dne 17. července 1998, ITT Promedia v. Komise (T-111/96, EU:T:1998:183), a ze dne 1. července 2010, AstraZeneca v. Komise (T-321/05, EU:T:2010:266). Tato judikatura, která se týká článku 102 SFEU, je rovněž relevantní v kontextu článku 101 SFEU.

44 Navrhovatelky tvrdí, že podmínky uvedené v rozsudku ze dne 17. července 1998, ITT Promedia v. Komise (T-111/96, EU:T:1998:183), jsou v projednávaném případě splněny. Dotčená oznámení totiž obsahují nepravdivé či zavádějící informace, a proto nemohou být považována za opatření přijatá v dobré víře. Tribunál nedostatečně zohlednil okolnosti projednávaného případu v tom, že tato oznámení byla zaslána zejména nepříslušným orgánům.

45 Vedle toho navrhovatelky tvrdí, že právní posouzení vytýkaného jednání podniků uvedených ve stížnosti nemůže spadat do prostoru pro uvážení, kterým disponují vnitrostátní orgány, vzhledem k povaze a trvání jednání těchto podniků. V této souvislosti kritizují body 49, 50, 70 a 71 napadeného rozsudku, Tribunálu vytýkají, že nedostatečně zohlednil skutkové okolnosti případu, a tvrdí, že dotčené polské orgány a rakouská policie a prokuratura měly povinnost provést šetření a zahájit řízení v návaznosti na uvedená oznámení.

46 Zatřetí navrhovatelky zdůrazňují přeshraniční rozměr vytýkaných protiprávních jednání, což může odůvodnit zahájení šetření ze strany Komise, ač Tribunál rozhodl v bodech 63 a 64 napadeného rozsudku opačně. Tato porušení se totiž týkala území nejméně čtyř členských států, a nikoli pouze dvou členských států, jak nesprávně rozhodl Tribunál.

47 Kromě toho, na rozdíl od toho, co vyplývá z bodu 62 napadeného rozsudku, předložení stížnosti vnitrostátnímu orgánu pro hospodářskou soutěž nemůže být podle judikatury Tribunálu považováno za argument ve prospěch výlučné pravomoci tohoto orgánu. Ze systematiky nařízení č. 1/2003 nevyplývá, že by případná pravomoc takového vnitrostátního orgánu mohla bránit Komisi v zahájení řízení Komisí, a to tím spíše v případě, kdy řízení na vnitrostátní úrovni nebylo zahájeno z procesních důvodů. V projednávaném případě přitom význam vytýkaných protiprávních jednání, jejich rozsah a dlouhé trvání, jak zdůraznily navrhovatelky ve stížnosti zaslané Komisi, musí mít vliv na posouzení zájmu Unie, jak vyplývá z rozsudku ze dne 23. dubna 2009, AEPI v. Komise (C-425/07 P, EU:C:2009:253, bod 53).

48 Začtvrté jsou navrhovatelky toho názoru, že body 56 a 57 napadeného rozsudku jsou stiženy vadou spočívající v nesprávném právním posouzení, jelikož Tribunál měl nesprávně za to, že ani rozsah požadovaného šetření, ani rozsah jednání v několika členských státech neodůvodňují zahájení šetření

Komisí. Navrhovatelky jsou toho názoru, že význam prostředků, které takové šetření vyžaduje, naopak značí, že Komise je nejlépe postaveným orgánem k tomu, aby stíhal pachatele dotčených porušení. Je tomu tak tím spíše vzhledem k nedostatečnému soukromému vymáhání práva.

49 V příloze repliky navrhovatelky předložily dva dokumenty obsahující seznam subjektů uvedených ve stížnosti a popisující aktivity těchto subjektů v několika členských státech.

50 Komise navrhuje, aby byl první důvod kasačního opravného prostředku zamítnut z velké části jako nepřípustný a částečně jako neúčinný. Domnívá se rovněž, že dokumenty předložené v příloze k replice jsou nepřípustné.

– *Závěry Soudního dvora*

51 V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky v podstatě zpochybňují závěry Tribunálu týkající se opodstatněnosti posouzení zájmu Unie na pokračování v šetření věci provedeného Komisí.

52 Úvodem je třeba konstatovat, že argumenty, kterými navrhovatelky zpochybňují skutková posouzení Tribunálu, jsou nepřípustné na základě judikatury citované v bodě 32 tohoto rozsudku, jelikož neuvedly zkreslení skutkových okolností a důkazů zkoumaných Tribunálem. Tak je tomu v případě argumentů, které zpochybňují posouzení, které je uvedeno v bodě 47 napadeného rozsudku a týká se předmětu opatření přijatých subjekty uvedenými ve stížnosti. Nepřípustné jsou rovněž argumenty, které se týkají rozsahu prostoru pro uvážení, který mají vnitrostátní orgány a soudy, vzhledem k údajnému nedostatku odbornosti a skutečnosti, že kontroly původně nezjistily žádné nesrovnalosti. Konečně argumenty zpochybňující posouzení zeměpisného rozsahu údajného protiprávního jednání, které je uvedeno v bodech 59 a 64 napadeného rozsudku, jsou nepřípustné. Za těchto okolností navíc není nezbytné rozhodnout o přípustnosti dokumentů předložených navrhovatelkami v příloze k replice pro znázornění zejména územního rozsahu chování vytýkaného subjektům uvedeným ve stížnosti.

53 Především co se týče pravděpodobnosti zjištění porušení článků 101 a 102 SFEU, je třeba poznamenat, jak ostatně uvádějí navrhovatelky, že Tribunál konstatoval v bodě 45 napadeného rozsudku, že bylo možné v rámci prvků uvedených ve stížnosti uvažovat pouze o náznacích možné koordinace mezi subjekty uvedenými ve stížnosti. Nicméně v bodech 46 a 47 tohoto rozsudku Tribunál jednak konstatoval, že se Komise nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když uvedla, že vysvětlení poskytnutá některými z těchto subjektů byla způsobilá odůvodnit souběžnost oznamování vnitrostátním orgánům, a jednak poznamenal, že může být legitimní, aby uvedené subjekty informovaly příslušné vnitrostátní orgány o případných protiprávních jednáních svých konkurentů, která porušují platné předpisy.

54 Z toho vyplývá, že Tribunál řádně zohlednil nejen vysvětlení poskytnutá subjekty uvedenými ve stížnosti, ale také důkazy předložené navrhovatelkami.

55 V tomto kontextu nelze přijmout argument navrhovatelek, podle něhož je bod 44 napadeného rozsudku založen na chybném výkladu tohoto bodu. Tribunál totiž pouze odkázal na judikaturu Soudního dvora, aniž ji použil na okolnosti projednávané věci. V každém případě v rozsahu, v němž navrhovatelky vytýkají Tribunálu, že nezohlednil to, že vnitrostátní soudy zrušily rozhodnutí přijatá v návaznosti na oznámení podaná subjekty uvedenými ve stížnosti, postačí uvést, že v bodě 51 napadeného rozsudku Tribunál tuto skutečnost zohlednil.

56 Zadruhé, pokud jde o údajné chyby v bodech 67 až 73 napadeného rozsudku týkající se uplatnění judikatury, která vyplývá z rozsudků ze dne 17. července 1998, ITT Promedia v. Komise (T-111/96, EU:T:1998:183), a ze dne 1. července 2010, AstraZeneca v. Komise (T-321/05, EU:T:2010:266), je třeba

uvést, že v bodech 69 až 71 napadeného rozsudku Tribunál uvedl, že tyto dva rozsudky zpochybnily jednání, která byla rozdílná od jednání přičítaných v projednávané věci subjektům uvedeným ve stížnosti. Podle Tribunálu ve věcech, které vedly k vydání uvedených rozsudků, správní a soudní orgány, u nichž bylo zahájeno řízení podniky v dominantním postavení, neměly prostor pro uvážení, pokud jde o možnost, zda vyhovět či nevyhovět žádostem těchto podniků. Naproti tomu, jak vyplývá z bodů 49 a 50 napadeného rozsudku, na které odkazuje bod 71 tohoto rozsudku, za okolností právě projednávané věci dotčené orgány takový prostor pro uvážení měly.

57 Tribunál se tedy nevyjádřil ke splnění podmínek pro uplatnění judikatury vyplývající z rozsudků uvedených v předcházejícím bodě, které se podle navrhovatelek týkají skutečnosti, že jednak opatření, jako je oznámení dotčené v projednávané věci, nebylo podáno v dobré víře, ale s cílem poškodit subjekty uvedené ve stížnosti, a jednak, že toto opatření je považováno za součást plánu, jehož cílem je vyloučení hospodářské soutěže. Argument navrhovatelek, podle kterého byly uvedené podmínky v projednávané věci splněny, je proto irelevantní.

58 Kromě toho i za předpokladu, že by navrhovatelky vytýkaly Tribunálu, že se dopustil nesprávného právního posouzení tím, že podmínil použitelnost uvedené judikatury neexistencí prostoru pro uvážení orgánů a soudů, je jejich argumentace nedostatečně odůvodněná s ohledem na judikaturu připomenutou v bodě 33 tohoto rozsudku, a je tedy nepřípustná.

59 Zatřetí, pokud jde o argumenty týkající se pravomoci Komise s ohledem na rozsah údajného protiprávního jednání a zahájení řízení u příslušného vnitrostátního orgánu, je třeba konstatovat, že argument navrhovatelek zpochybňující bod 62 napadeného rozsudku je založen na chybném výkladu tohoto bodu. Ani z uvedeného bodu, ani z celého rozsudku totiž nevyplývá, že by měl Tribunál za to, že podání stížnosti u vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž a pravomoc tohoto orgánu mohou vyloučit zahájení šetření ze strany Komise.

60 Vedle toho je pravda, jak tvrdí navrhovatelky v řízení před Soudním dvorem, že Soudní dvůr již rozhodl, že Komise je při posuzování zájmu Unie na zahájení šetření povinna v každém projednávaném případě posoudit závažnost údajného narušení hospodářské soutěže a přetrvávání účinků takového narušení a že tato povinnost zejména znamená, že Komise zohlední dobu trvání a význam oznámeného protiprávního jednání, jakož i jeho dopad na stav hospodářské soutěže v Unii (rozsudek ze dne 23. dubna 2009, AEPI v. Komise, C-425/07 P, EU:C:2009:253, bod 53 a citovaná judikatura).

61 Nicméně vzhledem k tomu, že posouzení zájmu Unie, který je uvedený ve stížnosti, závisí na okolnostech každého případu, není třeba ani omezit počet kritérií pro posouzení, na která se Komise může odvolávat, ani jí naopak uložit výhradní použití některých kritérií (rozsudky ze dne 4. března 1999, Ufex a další v. Komise, C-119/97 P, EU:C:1999:116, bod 79, jakož i ze dne 17. května 2001, IECC v. Komise, C-449/98 P, EU:C:2001:275, bod 46). Vzhledem k tomu, že v takové oblasti, jako je oblast práva hospodářské soutěže, se skutkové okolnosti mohou výrazně lišit případ od případu, je možné uplatňovat kritéria, která nebyla nikdy dříve vzata do úvahy (rozsudek ze dne 4. března 1999, Ufex a další v. Komise, C-119/97 P, EU:C:1999:116, bod 80) nebo upřednostnit jediné kritérium pro posouzení zájmu Unie (rozsudek ze dne 17. května 2001, IECC v. Komise, C-449/98 P, EU:C:2001:275, bod 47).

62 Přitom pravidla uvedená v předchozím bodě nemohou být zpochybněna judikaturou citovanou navrhovatelkami a připomenutou v bodě 60 tohoto rozsudku, která musí být vykládána s ohledem na zvláštní kontext, jehož je součástí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. září 2013, EFIM v. Komise, C-56/12 P, nezveřejněný, EU:C:2013:575, bod 86).

63 Přitom tvrdí-li navrhovatelky, že důvodně podaly stížnost Komisi a že vytýkaná protiprávní jednání trvala po dobu sedmi let a mají přeshraniční rozměr, pak s přihlédnutím ke kontextu věcí, které vedly k této judikatuře, a k projednávané věci nevysvětlily, v čem se měl Tribunál dopustit nesprávného právního posouzení, když zamítl jejich argument týkající se zájmu Unie vzhledem k uvedené judikatuře. Z toho vyplývá, že argumenty, které vychází z této judikatury, musí být zamítnuty jako neopodstatněné.

64 Začtvrté argumenty navrhovatelek vycházející z toho, že v bodech 56 a 57 napadeného rozsudku měl Tribunál nesprávně za to, že rozsah šetření a rozsah dotčeného jednání neodůvodňují zahájení řízení, musí být odmítnuty jako neopodstatněné, neboť jsou v rozporu s judikaturou citovanou v bodě 61 tohoto rozsudku.

65 Tyto argumenty totiž v podstatě spočívají na tvrzení, že jelikož se požadované šetření týká území více členských států a vyžaduje značné zdroje, je Komise povinna zahájit šetření bez ohledu na všechny okolnosti projednávaného případu a zejména na malou pravděpodobnost, že dojde ke zjištění porušení pravidel unijního práva hospodářské soutěže. Podle těchto argumentů je tedy třeba územní rozsah a náklady na šetření považovat za rozhodující kritéria pro zjištění zájmu Unie na zahájení šetření, což je v rozporu s uvedenou judikaturou.

66 V důsledku toho musí být první důvod kasačního opravného prostředku zamítnut jako zčásti nepřípustný, zčásti irelevantní a zčásti neopodstatněný.

K druhému důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastnic řízení

67 Druhým důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelky zpochybňují závěr obsažený v bodě 83 napadeného rozsudku, podle které Komise neopomněla zohlednit užitečný účinek článků 101 a 102 SFEU.

68 Zaprvé uvádějí, že Tribunál nevěnoval nezbytnou pozornost roli, kterou hraje Komise a která jí přísluší na základě čl. 17 odst. 1 SEU a článku 105 SFEU, a sice dbát na uplatňování článků 101 a 102 SFEU a zajistit jejich užitečný účinek. Mají za to, že pokud Komise disponuje prostorem pro uvážení při vyřizování stížností, tato pravomoc není neomezená. Konkrétně tento orgán nemůže zbavit články 101 a 102 SFEU jejich užitečného účinku tím, že odmítne zahájit šetření, ačkoli jí navrhovatelky předložily skutečnosti a důkazy o alespoň pravděpodobném porušení práva Unie, které se týká území více členských států, a informovaly Komisi o tom, že UOKiK odmítl zahájit řízení z důvodu uplynutí promlčecí lhůty, což je zamítnutí, proti němuž není možné podat opravný prostředek.

69 V této souvislosti je tvrzení obsažené v bodě 78 napadeného rozsudku, podle kterého Komise neměla povinnost ověřit, zda vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž, jemuž byla předložena obdobná stížnost, disponuje institucionálními, finančními a technickými prostředky k plnění úkolů, kterými byl pověřen podle nařízení č. 1/2003, v rozporu s rozsudkem ze dne 15. prosince 2010, CEAHR v. Komise (T-427/08, EU:T:2010:517, bod 173).

70 V projednávané věci podle navrhovatelek Tribunál nemohl potvrdit zamítnutí stížnosti, neboť dotčené protiprávní jednání se týkalo území několika členských států a navrhovatelky nemají k dispozici žádný účinný prostředek ochrany, kterým by se mohly bránit v řízení v před vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž. Je tomu tak tím spíše, jak Komise uznala na jednání před Tribunálem, že nemožnost podat opravný prostředek proti odmítnutí UOKiK zahájit řízení může nepříznivě ovlivnit články 101 a 102 SFEU, což Tribunál opomněl vzít v úvahu.

71 Zadruhé navrhovatelky vytýkají Tribunálu chyby v bodech 79 a následujících napadeného rozsudku, pokud jde o to, že je pro ně skutečně nemožné, aby se domohly účinné ochrany před vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž a vnitrostátními soudy.

72 Navrhovatelky se domnívají, že tvrzení uvedené v bodě 79 tohoto rozsudku, podle kterého se jim nepodařilo prokázat, že UOKiK nemá v úmyslu účinně stíhat a potrestat porušení článků 101 a 102 SFEU, je nepochopitelné s ohledem na důkazy, které předložily v řízení před Tribunálem. Je nezpochybnitelné, že UOKiK nepřezkoumal jejich stížnost věcně, a to z důvodu promlčení.

73 Vedle toho v bodech 80 a následujících uvedeného rozsudku se Tribunál opřel o teoretickou možnost podat vnitrostátním soudům žalobu na náhradu škody způsobené jednáním, které je v rozporu s články 101 a 102 SFEU. Tribunál tudíž náležitě neposoudil skutečné možnosti navrhovatelek podat takovou žalobu. V praxi je však taková žaloba nemožná z procesních a institucionálních důvodů, jelikož mechanismy, kterými se provádí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/104/EU ze dne 26. listopadu 2014 o určitých pravidlech upravujících žaloby na náhradu škody podle vnitrostátního práva v případě porušení právních předpisů členských států a Evropské unie (Úř. věst. 2014, L 349, s. 1), jsou ve vnitrostátním právu pouze ve fázi zavádění. Jak Komise, tak Tribunál jsou si dlouhodobě vědomy neúčinnosti soukromého vymáhání práva.

74 Navrhovatelky se domnívají, že za těchto okolností Tribunál nemohl potvrdit odmítnutí Komise zahájit šetření navzdory zjevné existenci podmínek, které potvrzují nutnost uplatnit unijní právo hospodářské soutěže.

75 Komise k tomu uvádí, že druhý důvod kasačního opravného prostředku je jednak nepřípustný a jednak zčásti neúčinný a zčásti neopodstatněný.

– *Závěry Soudního dvora*

76 V bodě 83 napadeného rozsudku Tribunál v podstatě dospěl k tomu, že i v kontextu, ve kterém vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž, v projednávané věci UOKiK, zamítl vnitrostátní stížnost z důvodu souvisejícího s vnitrostátním pravidlem promlčení, a ačkoli případné šetření Komise mohlo v rámci žalob podaných k vnitrostátním soudům ulehčit důkazní břemeno navrhovatelek, odmítnutí Komise zahájit šetření nemělo za následek zbavení článků 101 a 102 SFEU veškerého užitečného účinku.

77 V druhém důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky v podstatě tvrdí, že tento závěr Tribunálu je v rozporu s užitečným účinkem těchto článků. V této souvislosti z jejich písemností vyplývá, že navrhovatelky mají v podstatě za to, že úkol Komise zajistit dodržování uvedených článků by měl vést k zahájení šetření, a to ze tří důvodů.

78 Zaprvé navrhovatelky odkazují na skutečnost, že předložily důkazní prostředky směřující k prokázání pravděpodobnosti porušení článků 101 a 102 SFEU, které se týká území dvou nebo více členských států.

79 Toto tvrzení však spočívá na skutkovém předpokladu, který Tribunál vyloučil, a musí být tudíž odmítnuto. Tribunál totiž v bodech 53 a 54 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že se Komise nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když uvedla, že pravděpodobnost zjištění protiprávního jednání je nízká s ohledem na skutečnosti, které jí byly předloženy. Vedle toto konstatoval v bodech 63 a 64 uvedeného rozsudku, že uvedené protiprávní jednání se vztahovalo především na území dvou členských států.

80 V každém případě i za předpokladu, že by se, jak tvrdí navrhovatelky, vytýkaná protiprávní jednání týkala území více členských států, je třeba uvést, že tento argument je v rozporu s ustálenou judikaturou připomenutou v bodě 61 tohoto rozsudku. Tento argument totiž spočívá na předpokladu, že Komise byla povinna zahájit šetření z toho pouhého důvodu, že se údajné protiprávní jednání týká několika členských států, neboť jinak by narušila užitečný účinek článků 101 a 102 SFEU.

81 Zadruhé navrhovatelky tvrdí, že nemohly dosáhnout na účinnou ochranu na vnitrostátní úrovni vzhledem k tomu, že UOKiK odmítl zahájit řízení z důvodu uplynutí promlčecí lhůty rozhodnutím, proti němuž nelze podat opravný prostředek, a Komise měla nejprve posoudit, zda vnitrostátní orgány mohou dostatečně chránit jejich práva.

82 V tomto ohledu vyplývá z bodů 77 a 79 napadeného rozsudku, že – jak potvrdily navrhovatelky v písemnostech předložených Soudnímu dvoru – odmítnutí UOKiK zabývat se vnitrostátní stížností je zdůvodněno uplynutím promlčecí lhůty, přičemž navrhovatelky před Tribunálem neprokázaly rozpor s unijním právem, a že ve vnitrostátní stížnosti nepředložily k posouzení UOKiK skutkové okolnosti, které se vztahují k období po roce 2008. Z toho vyplývá, že navrhovatelky neprokázaly, v čem jim bylo znemožněno dosáhnout dodržování článků 101 a 102 SFEU před vnitrostátními orgány. Naopak jimi tvrzená nemožnost domoci se dodržování článků 101 a 102 SFEU před UOKiK je důsledkem nedostatku jejich řádné péče.

83 Kromě toho v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora, kterou Tribunál správně připomenul v bodech 80 až 82 a 84 napadeného rozsudku, mají navrhovatelky možnost podat k vnitrostátnímu soudu žaloby na náhradu škody údajně vzniklé v důsledku jednání, která jsou předmětem stížnosti, aby se domohly dodržování článků 101 a 102 SFEU a před vnitrostátními soudy uplatnily práva, která pro ně vyplývají z těchto ustanovení, a to zejména v případě, že se Komise rozhodne nevyhovět jejich stížnosti.

84 Za těchto podmínek a i za předpokladu, že by se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení a porušil vlastní judikaturu tím, že v bodě 78 napadeného rozsudku rozhodl, že požadavek účinnosti nemůže vést k povinnosti Komise ověřit, pokud konstatuje neexistenci unijního zájmu na zahájení šetření, zda má vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž k dispozici institucionální, finanční a technické prostředky k plnění úkolů, kterými byl pověřen podle nařízení č. 1/2003, by takové pochybení bylo v každém případě neúčinné. Proto není nutné zkoumat věcně argument týkající se uvedeného bodu 78.

85 Neúčinný je rovněž argument, podle kterého Tribunál v bodě 79 napadeného rozsudku nesprávně uvedl, že UOKiK nemá v úmyslu účinně stíhat a potrestat porušení článků 101 a 102 SFEU, jelikož tento argument se omezuje na kritiku důvodu, který je v rozsudku nad rámec nutného.

86 Zatřetí se navrhovatelky domnívají, že možnost podat žalobu na náhradu škody před vnitrostátními soudy není účinná a že Tribunál měl posoudit skutečnou možnost, že se navrhovatelky mohou na uvedené soudy obrátit.

87 Přitom jak stanoví čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec TEU, členským státům přísluší, aby stanovily prostředky nezbytné k zajištění dodržování práva jednotlivce na účinnou soudní ochranu v oblastech, na které se vztahuje právo Unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2018, Associação Sindical dos Juízes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, bod 34), a není na Komisi, aby tím, že zahájí šetření vyžadující značné prostředky, ačkoli pravděpodobnost, že bude zjištěno porušení článků 101 a 102 SFEU je nízká, napravila případné nedostatky soudní ochrany na vnitrostátní úrovni.

88 Proto je třeba argumenty navrhovatelek vyplývající z údajného nedostatku soudní ochrany před vnitrostátními soudy zamítnout jako neopodstatněné.

89 Z tohoto důvodu musí být druhý důvod kasačního opravného prostředku zamítnut jako částečně neúčinný a částečně neopodstatněný.

K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastnic řízení

90 V rámci třetího důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že tím, že Tribunál zamítl jejich žalobu a potvrdil sporné rozhodnutí bez úplného posouzení věci samé, porušil zásadu účinné soudní ochrany, právo na účinný prostředek nápravy před soudem a zásadu řádné správy.

91 V této souvislosti je třeba nejprve zmínit, že navrhovatelky znovu opakují své stanovisko uvedené v rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku, pokud jde o neexistenci účinné soudní ochrany na vnitrostátní úrovni. Zaprvé rozhodnutí UOKiK odmítnout zahájení řízení z důvodu uplynutí promlčecí lhůty nelze napadnout podle judikatury Naczelnyho Sądu Administracyjnyho (Nejvyšší správní soud, Polsko). Na jednání před Tribunálem Komise uznala, že není vyloučeno, že tato judikatura může porušovat články 101 a 102 SFEU. Zadruhé postupy soukromého vymáhání práva nejsou účinné. Z toho podle navrhovatelek vyplývá, že bod 99 napadeného rozsudku je stižen vadou spočívající v porušení zásady účinné soudní ochrany.

92 Navrhovatelky jsou dále toho názoru, že Tribunál nesprávně opomenul posoudit podstatu jejich žalobního důvodu, který směřoval ke zrušení na základě porušení práva na účinný opravný prostředek. V bodě 93 napadeného rozsudku Tribunál uvedl, že navrhovatelky mají proti zamítnutí stížnosti k dispozici možnost podat žalobu. Přitom žalobní důvod uvedený v řízení před Tribunálem vycházel ze skutečnosti, že tím, že Komise nepřijala rozhodnutí ve věci samé podle článku 7 nařízení č. 1/2003, byly navrhovatelky zbaveny možnosti předložit takové rozhodnutí k soudnímu přezkumu toho, zda v projednávaném případě došlo porušení článku 101 anebo 102 SFEU. Tribunál se omezil na posouzení opodstatněnosti sporného rozhodnutí z hlediska dodržování požadavků na přesnost a náležité podrobnosti, jak vyplývá z bodu 38 napadeného rozsudku. Takový přezkum však nezaručuje jejich právo na účinnou soudní ochranu a na účinné prostředky nápravy ve smyslu článku 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která byla podepsána v Římě dne 4. listopadu 1950, a článku 47 Listiny.

93 Nakonec navrhovatelky uvádějí, že Tribunál nezohlednil povinnost Komise projednat věc v přiměřené lhůtě v souladu s článkem 41 Listiny.

94 Komise tvrdí, že třetí důvod kasačního opravného prostředku je jak nepřípustný, tak neopodstatněný.

– Závěry Soudního dvora

95 Zaprvé argumenty navrhovatelek vycházející z údajné nedostatečné ochrany před vnitrostátními soudy musí být zamítnuty z důvodů uvedených v bodě 87 tohoto rozsudku.

96 Zadruhé je třeba uvést, že ačkoli navrhovatelky tvrdí opak, Tribunál v bodech 93 až 95 napadeného rozsudku řádně odpověděl na jejich argumentaci, podle které neexistence rozhodnutí Komise ve věci samé o tom, zda došlo či nedošlo k porušení článků 101 a 102 SFEU, mohla ohrozit jejich právo na účinnou soudní ochranu.

97 Ostatně tím, že Tribunál zamítl tuto argumentaci, se nedopustil nesprávného právního posouzení. Jak totiž Tribunál správně uvedl v bodě 94 napadeného rozsudku, článek 7 nařízení č. 1/2003 nepřiznává stěžovateli právo domáhat se přijetí konečného rozhodnutí ohledně existence či neexistence údajného

porušení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. března 1999, C-119/97 P, EU:C:1999:116, bod 87 a usnesení ze dne 31. března 2011, EMC Development v. Komise, C-367/10 P, nezveřejněné, EU:C:2011:203, bod 73).

98 Z toho plyne, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když věcně nerozhodl o tom, zda došlo k porušení práva, jak bylo uvedeno ve stížnosti.

99 Zatřetí, pokud jde o argument, který navrhovatelky vyvozují z délky řízení před Komisí, je třeba připomenout, že jelikož je v rámci řízení o kasačním opravném prostředku přezkum vykonávaný Soudním dvorem omezen na posouzení právního řešení vztahujícího se k žalobním důvodům a argumentům projednaným před prvoinstančním soudem, nemůže účastník řízení vznést poprvé před Soudním dvorem argument, který neuvedl před Tribunálem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, BSH v. EUIPO, C-43/15 P, EU:C:2016:837, bod 43 a ze dne 13. prosince 2017, Telefónica v. Komise, C-487/16 P, nezveřejněný, EU:C:2017:961, bod 84).

100 Přitom v projednávaném případě vyplývá z bodu 22 napadeného rozsudku, aniž to navrhovatelky zpochybňují v řízení před Soudním dvorem, že teprve při jednání před Tribunálem zmínily délku správního řízení před Komisí a současně uvedly v odpovědi na otázku Tribunálu, že nemají v úmyslu vznést nový žalobní důvod vycházející z porušení zásady přiměřené lhůty.

101 Navrhovatelky tedy nemohou před Soudním dvorem napadnout délku správního řízení před Komisí.

102 Kromě toho navrhovatelky nesprávně uvádějí, že Tribunál měl posoudit délku tohoto řízení z úřední povinnosti (obdobně viz usnesení ze dne 13. prosince 2000, SGA v. Komise, C-39/00 P, EU:C:2000:685, bod 45).

103 Třetí důvod kasačního opravného prostředku je tedy třeba zčásti odmítnout jako nepřípustný a zčásti zamítnout jako neopodstatněný.

104 Vzhledem k tomu, že žádnému z důvodů kasačního opravného prostředku dovolávaných navrhovatelkami na podporu jejich kasačního opravného prostředku nebylo vyhověno, je třeba tento kasační opravný prostředek v plném rozsahu zamítnout.

K nákladům řízení

105 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný. Článek 138 odst. 1 téhož jednacího řádu, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě jeho čl. 184 odst. 1, stanoví, že účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, se uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

106 Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a navrhovatelky neměly ve věci úspěch, je třeba jim uložit, že ponesou vlastní náklady řízení a uhradí náklady řízení vynaložené Komisí.

107 Kromě toho podle čl. 141 odst. 1 ve spojení s čl. 184 odst. 1 jednacího řádu platí, že vezme-li účastník řízení svoji žalobu nebo návrh zpět, uloží se mu náhrada nákladů řízení, jestliže to druhý účastník řízení požadoval ve svém vyjádření ke zpětvzetí. Podle čl. 141 odst. 4 ve spojení s čl. 184 odst. 1 jednacího řádu platí, že nebyla-li náhrada nákladů požadována, nese každý účastník řízení vlastní náklady.

108 V projednávané věci je třeba rozhodnout, že společnost Star Agro ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (devátý senát) rozhodl takto:

1) **Kasační opravný prostředek se zamítá.**

2) **Společnosti Agria Polska sp. z o.o., Agria Chemicals Poland sp. z o.o. a Agria Beteiligungsgesellschaft mbH ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.**

3) **Společnost Star Agro Analyse und Handels GmbH ponese vlastní náklady řízení.**

Podpisy.